

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiese se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inšcratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Stev. 45.

V Ptuju v nedeljo dne 6. novembra 1910.

XI. letnik.

Današnja številka ima zopet 2 strani pri-
pisa in šteje skupaj 10 strani ter 3 slik.

„Štajerčevi“
kmetijski koledar 1911

je
ravno kar izšel.
Koledar

sega 144 strani, 12 slik in ima sledečo vsebino:

1. Kalendarij (Leto 1911, Neednaki kato-
liški prazniki, znamenje za lunine krajece, No-
vembra znamenja, Deželni patroni, Cesarska rod-
nina, Avstro-ogrsko deželne barve, Vladarji v
Evropi, Kalendarij v Evropi, Kalendarij z zapi-
skami itd.)
2. Naprej — 1911! (Uvodni članek ure-
ništva.)
3. Mati (povest, spisal Karl Linhart.)
4. Veroizpovedbe na svetu.
5. Narodnosti v Evropi.
6. Armada in mornarica raznih držav.
7. Iz kmetijskih bojev. (Po „Allg. Bauernzei-
tung“.)
8. Ali se izplača kupovanje umetnih gnojil
(spisal Vičanski Škerlec pri Veliki Nedelji).
9. Izseljevanje.
10. Zemlja in voda.
11. Ozimna žita in spomladanska vlaka
(spisal Alojzij Križanič.)
12. Mežnar Miha v otročji postelji (zabavna
povest; spisal Karl Linhart.)
13. Prebivalstvo sveta.
14. Ali naj travnike gnojimo? (Spisal Aloj-
zij Križanič.)
15. Capin (daljša povest.)
16. Česa je treba k razvitku čebelnje dru-
žine? (Spisal Alojzij Križanič.)
17. Prva pomoč pri nesrečah.
18. Moj plug (pesen).
19. Žetev in pridelki na svetu.
20. Stanovi na Avstro-Ogrskem.
21. Avstro-ogrsko vojaštvo.
22. Kaj je kolera.
23. Priča (povest, spisal Peter Rosegger).
24. Plemenito srce (povest, spisal A. Stöhr).
25. Na kaj mora gledati kmetovalec, ki
hoče kupiti konja?
26. Birič (spisal Peter Rosegger.)
27. Bojna pesen (spisal K. L.)
28. Jura je šel med narodnjake (spisal Tob-
ias Karner.)
29. Par resnic (nekaj napredne pridige,
spisal „Štajerčevi“ Pratikar.)
30. Meste in dežela.
31. Bojkot.
32. Siameški krompir (zabavna povest, spi-
sal Teodor Etlz.)
33. Živela nemška šola!

34. Mladinska organizacija. (Spisal župnik
F. S. Segula.)
35. Male vesti.
36. Smešnice.
37. Kuga na parkljih in gobcih pri goveji
živini (spisal Juvan).
38. Sejmi (na Štajerskem in Koroškem).
39. Živio mi! (Pesen, spisal Karl Linhart).
40. Konec brejosti (tabela).
41. Poštne (celotne določbe).
42. Tarifa za koleke.
43. Inzerati.

Cena temu velikemu in krasnemu kole-
darju je le 60 vinarjev, s poštino pa 70 vi-
narjev. — Kdor proda 10 koledarjev, dobi enega
zastonj. —

Somišljeniki!

V vsaki kmetijski, delavski in obrtniški hiši
naj bode ta koledar!

Duhovnik in politika.

Neki vrli katoliški duhovnik piše
o tej zadevi v klerikalnem listu „Aschaffen-
burger Zeitung“ sledeči članek, katerega pripo-
ročamo v razmrtovanje zlasti slovenskim hujska-
čem. Članek se v glavnem glasi:

„Ljudstvo postane zbegano, ako vidi du-
hovnika sredi v posvetni borbi za politično moč,
kjer je vedno vse tako nekrščansko in brez lju-
bezni. Seveda ne more nobeden duhovnik stran-
ko voliti, ki zasleduje njegovo sveto cerkev. Ali
nikdar naj se duhovnik v dostikrat nečednem
boju ne bori. Znani predlog Moy (v bavarskem
parlamentu), ki je hotel nam duhovnikom pre-
povedati, da se politike udeležujemo, le žal je
v pravem interesu vere. Aktivnemu vo-
jaku je politika prepovedana; in mi vojaki Boga
naj bi za posvetnimi vojniki zaostali? Beseda
in dejanje stojijo pri politikujo-
čih duhovnikih v tako hudem nas-
protju, da mora naše katoliško
ljudstvo dvomiti o svojih pastirjih.
Ljubezen do bližnjega pridigujejo tudi politiku-
joči duhovniki v cerkvi in šoli. Ali sami delajo
drugi vzgled, ker zasledujejo političnega nasprot-
nika, svojega „bližnjega“, v besedi in pisavi. Ali
je to duhovniku primerno? Ne!!
Ali nimamo vsi enega Očeta? Ali ni nas vse en
Bog vstvaril? Zakaj pa žaničuje med nami drug
družega? (Mat. 2, 10). Mi hočemo prijatelja in
sovražnika ljubiti (Matija 5, 46, 47 in istotam
5, 44, 45) in zanj narediti, kar sami za-se že-
limo (Mat. 7, 12). Naša ljubezen pa naj bode
tudi odkritosrečna (1. Joh. 3, 18) in nesebična
(Luk. 14, 14). Lepe primere nam daje sveto
pismo v zgodbi apostoljnov 6 in 7 ter Lukas
10 kaptel. To so besede, katere učiti in vbo-
gati so duhovniki od Boga poklicani. Moji po-
litikujoči duhovniški sobrati to tudi učijo; ali
nasprotno storijo, kadar politično govorijo ali
pišejo. Oni zaničujejo politično drugače misle-
čega bližnjega ali ga ljubijo le navidezno; vse
to mu storijo, kar bi ne hoteli sami čutiti, so-
vražijo, psujejo in zasledujejo ga! To je de-
janje! In tako dajejo pastirji čredi

pohujšanje. „Naš fajmošter sam tega ne
stori, kar nas uči“, pravi potem ljudstvo in vsa
vera postane potem le hinavščina. Kdo pa
je temu kriv? Duhovniška služba, ako se jo iz-
vršuje iz ljubezni, ne pa kot sredstvo za namen,
nam ne pušča časa za politiziranje. Duhovniška
služba pa ni samo izvršitev cerkveno-uradnih
poslov, marveč tudi duševno in telesno delo us-
miljenja. Vse to, v kolikor nam to naša moč
dopusti, iz čiste ljubezni do bližnjega storiti, to
je za nas katoliške duhovnike prva in največja
zapoved za ta svet. Noben pošten in vredni du-
hovnik ne bode za politiko časa imel, ako le
svojo dolžnost stori. Zato trdim: Politika
in duhovnik se izključujeta drug
druze!!“

Kmetje! Te besede je napisal katoliški
duhovnik! In zdaj primerjajte z njimi na-
stopanje naših slovenskih klerikalcev...

Dopisi.

Sv. Trojica slov. gor. Dopisniku „Slov.
Gospodarja“ pa malo slabo gré. Ni nam mogo-
le nič na našo resnično pisavo odgovoriti. Išče si
z drugim izgovora od prave stvari pa besedice
ne zine, če ravno je zelo osramočen. Pa še
smešen je ta pisatelj postal, ker nam hoče ne-
kaj prepovedati. Resnico smemo vsikdar pisati!
Drugič pa še te ne bodemo ubogali, ker ja tega
mogočnega moža ne poznamo. Ako bi na primer
kak šolmajster svojim decam skozi okno kaj
prepovedoval, v šolo pa se ne upal, saj bi ga
nihče ne ubogal. Tedaj vun z imenom, da si
mi tudi ne mislimo, da bi tisto prepoved kak
šolmajster pisal, ako ravno zlo po njem diši.
Pograntali ga smo; kaj ne? Pa trije smo ga
pisali, gospod Golob pa ne...

Iz okraja sv. Lenart slov. gor. V vasi Zenka
pri sv. Lenartu v slov. gor. so svoj čas v fran-
coskih vojskah Francozi Jurja Herrmann kot re-
kruta seboj vzele in to do Moskave. Ko je Na-
poleonova slava na Ruskem zmrznila, prišel je
dotičnik na Francosko, potem v Italijo. Tudi
Lovrenc Herrmann kot korporal se je pozneje
vojske v Italiji udeležil. Obadva sta prišla srečno
domu. Veselila sta se posebno, da sta razumela
nemški jezik in tudi nekaj francoskega ter ita-
lijanskega. Posebno ponosna sta bila na znanje
nemškega jezika. Ko se je potem moj oče Jožef
Herrmann porodil in je postal primeren za šolo,
poslali so ga v šolo v sv. Trojico slov. gor.; tam
je obiskoval letnike 1831, 32, 33 in 34 in je
obiskal šolo celo v velikanskem takratnem snegu
(1 klafter snega). Takrat bil je v sv. Trojici neki
učitelj, katerega je moral vsak učenec v nemškem
jeziku prositi, n. pr. „bitte Herr Lehrer, Feder
schneiden“ itd. To je bil vrli učitelj Martin
Schönwetter, ki je mnogo otrokom prepotrebn
nemški jezik pričil. Tudi trije otroci Matija,
Martin in Tereza smo h g. nadučilstvu v sv.
Trojici v letih 1857, 58, 59 v šolo hodili, dokler
ni ta vrli nemški učitelj v Bogu zaspal... Za-
kaj sem to povedal? Zato ker se zdaj toliko
nemški šoli v sv. Lenartu nasprotuje! Saj je
bila nemška šola vendar že od nekdaj vpeljana
in ne pomeni nič novega. Stari ljudje vedo prav
dobro, da je bila šola in z njo vse knjige nemške.